

Evert Willem Lindeijer

* 8 april 1936 - † 6 december 2013

Viering van zijn leven

in de Evangelische - Lutherse kerk te Delft, Noordeinde 4
op zaterdag 14 december 2013

Voorganger	: ds. Taco S. Smit
Ouderling	: Dick van Loenen
Organist	: Willemijn Roodbergen
Gitaar	: Dirk-Jan Lindeijer
Sopraan	: Utako Arakawa
Blokfluit	: Ayumi Matsuda
Piano en solozang	: Isa Lindeijer

Aanvang Orgelspel

**Kaarsen worden aangestoken
door de kleinkinderen**

Elliot, Isa en Rosalinde Lindeijer

Welkom

Groet en bemoediging

Gebed

Zo vriendelijk en veilig als het licht

1 Zo vriendelijk en veilig als het licht,
zo als een mantel om mij heen gesla - gen,
zo is mijn God, ik zoek zijn aangezicht,
ik roep zijn naam, bestorm Hem met mijn vra - gen,
dat Hij mij maakt, dat Hij mijn wezen richt.
Wil mij be - hoeden en op handen dra - gen.

Want waar ben ik, als Gij niet wijd en zijd
waakt over mij en over al mijn gangen.
Wie zou ik worden, waart Gij niet bereid
om, als ik val, mij telkens op te vangen.
Ik leef niet echt, als Gij niet met mij zijt.
Ik moet in lief en leed naar U verlangen.

Spreek Gij het woord dat mij vertroosting geeft,
dat mij bevrijdt en opneemt in uw vrede.
Ontsteek die vreugde die geen einde heeft,
wil alle liefde aan uw mens besteden.
Wees Gij vandaag mijn brood, zowaar Gij leeft
Gij zijt toch zelf de ziel van mijn gebeden.

David Lindeijer (zoon)

Biografie

Joke Hesselmann-Lindeijer (zuster)

Voordracht brief Herman Lindeijer (broer)

Dirk-Jan Lindeijer (broer)

Lied : " Oh brother where are you "   blz 8

Ds. Taco Smit

Schriftlezing Jesaja 9:1-6   blz 9 - 10

Zang

Lied : " O Heer die onze vader zijt "   blz 11 - 12

Oh brother, where are you

Oh brother where are you now.
The road is not so clear.
You know, its just a state of mind.
But common names just disappear
and strange delusions
take over your command.

But you fight as a man
with all you have,
the lonely battle
in a twilight state.
And you hold on
to what you have got.
And you hold on
to the rule of love.

Oh brother, we'll never forget
your magnificent fancy tales.
The table that gathered us
was laid by funny stories.
Oh, how we laught.
Oh, how we love you.

So you fight like a man
with all you have,
the lonely battle
in a twilight state.
But we'll follow,
as good as we can.
For you told us
of the rule of love.

Door : Dirk-Jan Lindeijer voor mijn broer Wim

Jesaja 9:1-6

1 Het volk dat in duisternis ronddooft
ziet een schitterend licht.
Zij die in het donker wonen
worden door een helder licht beschenen.

2 U hebt het volk weer groot gemaakt,
diepe vreugde gaf u het,
blijdschap als de vreugde bij de oogst,
zij jubelen als bij het verdelen van de buit.

3 Het juk dat op hen drukte,
de stok op hun schouder, de zweep van de drijver,
u hebt ze verbrijzeld, zoals Midjan destijds.

4 Iedere laars die dreunend stampste
en elke mantel waar bloed aan kleeft,
ze worden verbrand, een prooi van het vuur.

5 Een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven;
de heerschappij rust op zijn schouders.
Deze namen zal hij dragen: Wonderbare raadsman,
Goddelijke held, Eeuwige vader, Vredevorst.

6 Groot is zijn heerschappij,
aan de vrede zal geen einde komen.
Davids troon en rijk zijn erop gebouwd,
ze staan vast, in recht en gerechtigheid,
van nu tot in eeuwigheid.
Daarvoor zal hij zich beijveren,
de HEER van de hemelse machten.

English

2 The people who walked in darkness
have seen a great light.
Those who lived in the land of the shadow of death,
on them the light has shined.

3 You have multiplied the nation.
You have increased their joy.
They rejoice before you according to the joy in harvest,
as men rejoice when they divide the spoil.

4 For the yoke of his burdens,
and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor,
you have broken as in the day of Midian.

5 For all the armor of the armed man in the noisy battle,
and the garments rolled in blood,
will be for burning, fuel for the fire.

6 For to us a child is born. To us a son is given;
and the government will be on his shoulders.
His name will be called Wonderful, Counselor, Mighty
God, Everlasting Father, Prince of Peace.

7 Of the increase of his government
and of peace there shall be no end,
on the throne of David, and on his kingdom, to establish
it, and to uphold it with justice and with righteousness
from that time on, even forever.
The zeal of Yahweh of Armies will perform this.

World English Bible 2002

O Heer die onze vader zijt

1 O Heer die on - ze Va - der zijt,
 ver - geef ons on - ze schuld.
 Wijs ons de weg der za - lig - heid,
 en laat ons hart, door U ge - leid,
 met lief - de zijn ver - vuld,
 met lief - de zijn ver - vuld.

O vrede van Tiberias,
 o heuvels in het rond,
 waar Jezus in het zachte gras
 de mensen liefhad en genas,
 en in hun midden stond,
 en in hun midden stond.

Leg Heer uw stille dauw van rust
 op onze duisternis.
 Neem van ons hart de vrees, de lust,
 en maak ons innerlijk bewust
 hoe schoon uw vrede is,
 hoe schoon uw vrede is.

Dear Lord and Father of mankind

1. Dear Lord and Fa - ther of man - kind, for - give our fool - ish
 3. O sab - bath rest by Gal - i - lee, O calm of hills a -
 4. Drop thy still dews of qui - et - ness, till all our striv - ings

A B^b D E^b G A^b Em⁷ Fm⁷ A⁷ B^{b7} F^{#m7} Gm⁷

ways; re - clothe us in our right - ful mind, in
 above; where Je - sus knelt to share with thee the
 cease; take from our souls the strain and stress, and

Bm Cm G A^b A B^b A⁷ B^{b7} D E^b

pur - er lives thy ser - vice find, in deep - er rev - erence,
 si - lence of e - ter - ni - ty, in - ter - pret - ed by
 let our or - dered lives con - fess the beau - ty of thy

Em⁷ Fm⁷ D^{#dim} Edim Em Fm A⁷ B^{b7} D E^b

praise; in deep - er rev - erence praise.
 love; in - ter - pret - ed by love!
 peace; the beau - ty of thy peace.

*Zalig de vrede-stichters,
want zij zullen kinderen Gods genoemd worden.*

Mattheüs 5:9

Eloy Lindeijer (zoon)

Reis naar Japan

Prof. dr. Takamitsu Muraoka (vriend)

Ervaringen

Melinda Barnhardt Judd (vriendin)

Persoonlijke noot voorgedragen

Utako Arakawa (sopraan)

Ayumi Matsuda (blokfluit)

Lied : " The Captives' Hymn / Margaret Dryburgh"

Lied : " Pie Jesu (uit Requiem) / Gabriel Faure"

Lied : " Flowers will bloom / Hana wa Saku"

Ds. Taco Smit

Lezing uit de bergrede van Jezus:

Mattheüs 5:1-16 (" de zaligsprekingen")

Overdenking

God Lof! Nu is gekomen

1 God lof! Nu is ge - ko - men
 Gods aan - ge - na - me tijd:
 de ko - ning on - zer dro - men,
 de Heer der heer - lijk - heid
 treedt, zon - der praal en pracht,
 in on - ze we - reld bin - nen,
 om hier te o - ver - win - nen
 de dui - vel en zijn macht.

Hij wilde zich verlagen
 en daalde van zijn troon;
 een ezel mag Hem dragen,
 Hem sieren staf noch kroon.
 Hij wil zijn koningsmacht
 en majesteit verhullen,
 om nederig te vervullen
 wat God van Hem verwacht.

Gij armen en verdrukten,
 wáár gij op aarde zijt,
 gebeukten en gebukten
 in deze boze tijd, –
 houd moed, Hij nadert al!
 Gij moogt uw held ontvangen,
 de vorst van uw verlangen,
 met liederen zonder tal!

Jan Tulner (vriend)
Herinneringen

Henk de Kok (vriend)
Persoonlijke noot voorgedragen

Frits Lindeijer (broer)
Ervaringen

Sjoukje Oostindie (schoondochter)
Opa Wim

Isa Lindeijer (kleindochter)
Lied : " When I am gone ", piano en solozang

Ds. Taco Smit
Dankzegging en gebeden

Jacob Lindeijer (zoon)
Dankzegging namens de familie
Muziek : Frédéric Chopin Nocturne C sharp minor

Uitgeleide (allen staan)
Lied : " Zolang er mensen zijn op aarde " blz 20

Zolang er mensen zijn op aarde

1 Zo - lang er men-sen zijn op aar - de,

zo - lang de aar - de vruch-ten geeft,

zo - lang zijt Gij ons al - ler Va - der,

wij dan-ken U voor al wat leeft.

Zolang de mensen woorden spreken,
zolang wij voor elkaar bestaan,
zolang zult Gij ons niet ontbreken,
wij danken U in Jezus' naam.

Gij voedt de vogels in de bomen,
Gij kleedt de bloemen op het veld,
o Heer, Gij zijt mijn onderkomen
en al mijn dagen zijn geteld.

Daarom moet alles U aanbidden,
uw liefde heeft het voortgebracht,
Vader, Gijzelf zijt in ons midden,
o Heer, wij zijn van uw geslacht.

Ermatie plechtigheid

Muziek : " Misa Criolla: Gloria "

Ariel Ramirez

Ingeleide

Muziek : " Eine kleine Nachtmusik "

Wolfgang Amadeus Mozart

Aansteken kaarsen door de kleinkinderen

Elliot, Isa en Rosalinde Lindeijer

Dirk-Jan Lindeijer (broer)

Lied : " Oh brother where are you " , op gitaar

Isa Lindeijer (kleindochter)

Lied : " When I am gone " , piano en solozang

Ds. Taco Smit

Zending en zegen

Muziek : " Chopin 2 Nocturnes op. 27 "

Frédéric Chopin

Afscheid

Ada en de kinderen als laatste

Appendix

blz 25	David Lindeijer (zoon)	Biografie	
blz 29		Persoonlijke noot	
	Joke Hesselmann-Lindeijer (zuster)		
blz 31		Persoonlijke noot	
	Herman Lindeijer (broer)		
blz 33		Voorgedragen door Joke Hesselmann-Lindeijer	
	Eloy Lindeijer (zoon)		
blz 35		Reis naar japan	
	Prof. dr. Takamitsu Muraoka (vriend)		
blz 39		Ervaringen	
	Melinda Barnhardt Judd (vriendin)		
blz 41		Voorgedragen door David Lindeijer	
	Jan Tulner		
		Herinnneringen	blz 43
	Henk de Kok		
		Voorgedragen door Jacob Lindeijer	blz 45
	Frits Lindeijer (broer)		
		Ervaringen	blz 47
	Elliot Lindeijer (kleinzoon)		
		Gedicht	blz 49
	Sjoukje Oostindie (schoondochter)		
		Voorgedragen door Jacob Lindeijer	blz 51
	Jacob Lindeijer (zoon)		
		Herinneringen	blz 55
		Dankzeggingen	blz 56

David Lindeijer (zoon)

Biografie

1935: Nederlands-Indië

Wim senior en zijn vrouw Nel verhuizen na hun studie in Leiden naar Nederlands-Indië. Wim wordt daar op 8 april 1936 geboren in Bandung. Een vrolijke tijd waarin nog eens twee broers en een zus worden geboren. Herman, Frits en Joke. Wij kennen allemaal het filmpje van een spetterend mannetje, buiten onder de tropische zon in een teil. Hij wordt dik gevoed op een rijk dieet van bananen. Het is is dan ook geen toeval dat hij nu in een kist van bananenbladen voor ons ligt.

Een kleine zes jaar later begint een traumatische periode

- Wim senior komt als krijgsgevangene terecht in Japan.
- Nel wordt op Java geïnterneerd, samen met de kinderen

Moeder Nel overlijdt vlak voor de Japanse capitulatie aan dysenterie. Haar diepe religieuze overtuiging en wens de Japanner niet te haten zal later een grote rol spelen in Wim's leven.

Na de oorlog hertrouwt Wim senior met Adrie van der Baan. Er komen in Nederland drie broers en een zus bij: Hans, Niels, Dirk-Jan en Margreet. Het gezin wordt deel van deze kleine en hechte Lutherse kerkgemeenschap.

Wim is leergierig. Hij heeft wat met WATER. Hij bouwt zijn eigen kano, zeilt graag en gaat waterbouw studeren. Eerst naar de HTS en, na zijn dienstperiode, naar de TU Delft.

Zijn stage bij de bouw van de Schellingwouderbrug brengt Wim op kamers bij de Familie Kruithof in Amsterdam. De families kennen elkaar nog uit Indië. Wim wordt op slag verliefd op Ada. Hij is sportief en fietst moeiteloos op en neer tussen Delft en Amsterdam.

Er vormen zich in deze periode hechte en levenslange vriendschappen. Samen zeilen en met vrienden op vakanties. Wim is een waaghals, houdt van snelheid en haalt in '58 zijn motorrijbewijs. Zonder beschermende kleding met Ada achterop naar Adam. Zo was die tijd.

Als assistent van prof. Mostertman van het IHE, International Hydrolic Institute, reist hij met een groep internationale studenten heel Europa door. Dat reizen smaakte naar meer!

Wim en Ada trouwen in 1963. Al snel wordt Eloy geboren, David volgt vier jaar later.

1969: Amerika

Promotie-onderzoek naar vloeistof mechanica brengt het gezin in '69 naar Amerika. Water loopt nu als een rode draad door zijn werkzame leven. Ada en Wim smeden via de Lutherse Kerk nieuwe levenslange vriendschappen en zij verkennen grote delen van Amerika in de blauwe Ford Custom.

Wim de avonturier leert in deze periode ook in een Pipercup vliegen, wat de nodige kleurrijke verhalen oplevert, zoals de ontmoeting met de beschermheer van deze vliegclub: astronaut Niel Armstrong.

1972: Jamaica

In 1972 brengt Wim ons naar Jamaica, waar hij 4 jaar zal gaan werken bij de Water Authority. Jacob wordt hier geboren in 1974. Wij genieten van de hartelijke mensen, de Caraïbische cultuur en de prachtige stranden. Wim leert ons snorkelen in de koraalriffen rond the paradijselijke Blue Lagoon. Een wereld gaat voor ons open, zoals ook voor Elliot en Rosalinde deze afgelopen zomervakantie mochten meemaken.

Wim werkt er non-stop en bevlogen aan "zijn" waterprojecten, ook altijd op de zaterdagen. Hij houdt ervan om over de bochtige bergwegen te scheuren in zijn Ford Mustang. Hij verzamelt een aantal auto's waaronder een luxe Engelse Wolsely. Met de knalgele Escort Stationwagen van Ada rijdt hij regelmatig naar de markt om bergen fruit uit onze grote tuin onder de marktkooplui te verdelen. Hij voelt zich duidelijk thuis in deze subtropische omgeving die veel aan zijn geliefde Java doet denken.

1977: Indonesië

Bloed kruipt waar het niet gaan kan! Wim wil maar al te graag terug naar zijn moederland. Ingenieursbureau DHV biedt hem hiervoor de kans. Hij reist vol verwachting in januari 1977 het gezin vooruit.

In Indonesië bracht hij ons in verbinding met zijn jeugdijaren, waarvoor wij hem dankbaar zijn. Wij bezochten kort na aankomst de plaatsen waar hij was opgegroeid, de diverse kamplokaties en het graf van moeder Nel. Wij gingen van Indonesië en haar mensen houden zoals Wim.

Hier kon Wim zich hier ook vakmatig uitleven. De bouw van een hangbrug in Tasik Malaya, op Java, vormde een professioneel hoogtepunt.

1981: India

In 1981, reist Wim wederom het gezin vooruit, maar nu naar India. Hier sloeg hij putten in verafgelegen dorpen en werkte vol passie aan verbetering van de sanitaire omstandigheden van de allerarmsten, met een focus op de positie daarin van vrouwen. Hij is zichtbaar begaan met het lot van de armen. Er is ook tijd voor ontspanning en bijzondere reizen met het gezin door heel India. In deze periode heeft Wim ook veel en met groot plezier getennist, wat hij tot oktober 2008 heeft volgehouden.

1986: Pakistan

Na India heeft Wim een korte tijd in Pakistan op de grens van Afghanistan gewerkt. Hij krijgt hier ernstige bedenkingen over religieus fundamentalisme en komt in aanraking met geweld tegen collega ontwikkelingswerkers. Dat vergroot bij hem de bewustwording van zijn eigen oorlogsverleden.

1987: Afrika

Terug in Nederland besluit Wim zich in te zetten voor Afrika, vanuit idealistische overwegingen. Dat brengt hem naar Tanzania, Egypte, Ghana en Guinee Bissau. Zakelijk loopt dit uit op een teleurstelling omdat Wim zich begeeft op volstrekt onbekend terrein. Gelukkig weet hij ook tijdig zijn verlies te nemen.

1990: Opnieuw Indonesië

Zijn werkzame leven als waterbouwkundige sluit Wim passend af met een paar bijzondere jaren in Indonesië. Het hoogtepunt voor hem vormde hierin het openen van "zijn" eigen kantoor in Bandung. In Borneo reist hij avontuurlijk tot diep in het regenwoud; Helaas loopt hij hier een zware hernia op en moet terugkeren voor behandeling naar Nederland.

1993: Met pensioen en de Dialoog

Terug in Nederland dient een nieuwe fase in Wim's leven aan. Hij besluit zich volledig te gaan richten op de verzoening met zijn oorlogsverleden. Hij vindt inspiratie in het oorlogsdagboek van zijn vader, geschreven in de vorm van brieven aan Nel en de kinderen.

Hierin trekt hij intensief op met zijn moeder Adrie, waarbij vanaf 1995 verschillende reizen naar Japan worden gemaakt. Doel daarbij is om op scholen voorlichting te geven over de bezetting van Japan in Nederlands Indië. Het dagboek was daarbij een mooie ondersteuning. Bijzonder was het initiatief van een middelbare school van Kamaichi, die een musical

heeft gemaakt van het dagboek. Wim senior had onder andere in deze kustplaats de oorlog als Krijgsgevangene doorgebracht.

Wim vindt verlossing in vergeving van zijn EIGEN haatgevoelens via deze dialogen. Vanaf 2000 zullen de dialogen ook in Nederland hun eigen vorm krijgen.

De laatste jaren werd Wim's leven getekend door Lewy-body dementie. Vooral de begin periode waarin Wim zich beseft dat hij steeds verder verslechterd tasten zijn zelfvertrouwen aan. Hij berust in zijn situatie en zal nooit een klacht laten horen.

De periode waarin Ada eerst zo lang als het gaat Wim thuis verzorgt is bijzonder zwaar geweest. Claudius Janga is haar grote steun in de thuiszorg, maar ook later als Wim een plek krijgt in de Bieslandhof blijft hij extra zorg bieden.

Als kinderen kijken wij met de grootste bewondering hoe Ada dit allemaal regelde. Zij stortte zich vol energie en toewijding op de best mogelijke zorg voor Wim. Uiteindelijk leidt dit tot zijn verhuizing naar de Herbergier in zomer van 2011. Een betere plek voor ons was niet denkbaar geweest. Door Ada's alerte zoektocht is hij een van de eerste bewoners van deze nieuwe Herbergier in Delft. Altijd aan zijn zijde, nooit liet Ada verstek gaan. Dit is ware liefde.....

[*Wij zijn het personeel en de vrijwilligers van de Herbergier dankbaar voor hun uitstekende zorg voor Wim en liefdevolle aandacht die is uitgegaan naar Ada, in deze toch zware periode*]

David Lindeijer (zoon)

Persoonlijke noot

Lieve Pa,

Je was avontuurlijk. Je hebt het werk gekozen dat avontuur mogelijk maakte. Je hebt meer gereisd dan elk ander persoon dat ik ken. Niet naar toeristische locaties, maar naar dorpen, gehuchten. Ik ben niet zo avontuurlijk, dus dank je wel voor het sleeptouw waardoor ik ook veel van de wereld heb gezien, op jonge leeftijd.

Ik heb mooie herinneringen aan de steden waar wij woonden, en de vele scholen waar ik op heb gezeten. Vakanties waren vaak road-trips met de hele familie. Prachtige natuur, slechte wegen. Gevaarlijke verkeer. Eigenlijk onverantwoord. Kortom, ik vond het geweldig.

Je hebt ook gelachen. Toon Hermans of gewoon bizarre verhalen. Ik moet aan jou denken als ik met Isa moet lachen om een strip verhaal, want dat moesten wij samen ook. Ik weet zeker dat je veel had kunnen lachen met je kleinkinderen, maar dat is je niet door het lot gegund.

Lieve pa, bedankt voor alles.

Saluut.

Joke Hesselmann-Lindeijer (zuster)
Persoonlijke noot

Herman Lindeijer (broer)

Voorgedragen door Joke Hesselmann-Lindeijer

Eloy Lindeijer (zoon)

Reis naar Japan

Lieve Wim,

Jij begroette ons tot het laatst met je beminlijke glimlach. Jij stond altijd positief in het leven en bracht ons op subtiele wijze bij wat echt belangrijk is. Voor mij was je de afgelopen maanden de belichaming van een mediterende monnik, die een zekere staat van verlichting had bereikt. Dat voelde goed, ook al sprongen mij regelmatig de tranen in mijn ogen.

Graag deel ik met jullie wat van mijn jeugdherinneringen aan Wim en onze reis in 2000 naar Japan.

Het eerste waaraan ik aan moet denken bij Wim is avontuur. Mijn jeugd was een grote wereldreis, vol belevenissen. Als 4-jarig jongetje was ik echt in shock toen ik ineens beseftte dat in Amerika geen Nederlands werd gesproken. Voor Wim was tweetaligheid als kind vanzelfsprekend geweest. Hij bracht zoiets graag bij je over.

Met een 10-jaar oude, donker blauwe Ford Custom, zouden wij als gezin in 1970 voor het eerst dwars door Amerika touren. Het camperen in natuurparken vond ik echt fantastisch!

Voor de lange tochten had Wim deze auto omgebouwd tot een speelparadijs op wielen. Op was achterbank was een speelbox gemaakt. Ada voorzag ons van eten en drinken vanaf de lange voorbank. Bij een botsing zouden wij allemaal dwars door de voorruit vliegen, dat zou nu ondenkbaar zijn. Maar ik heb ervan genoten - zo spelend liggen & altijd een goed zicht op de weg! Ik ontwikkelde in die tijd een fascinatie voor de Amerikaanse autos. Als 6-jarige kende ik alle merken en modellen zowat uit mijn hoofd. Wim vond dat prachtig.

Hij bracht ons ook het besef bij dat je klaar moet staan voor anderen. In onze ogen kon hij ook wat doordriven in zijn idealisme op dit vlak. Over de jaren heb ik echter steeds meer bewondering gekregen voor deze kant van Wim. Hij dwong je regelmatig stil te staan bij de betrekkelijkheid van geld en je eigen bevoorrechte positie. Wanneer is genoeg genoeg is, waar kan ik helpen. Terugkijkend zeg ik: wat een mooi en integer mens.

Je kon Wim ook niet snel kwaad krijgen, tenzij iemand onrecht werd aangedaan. In Cincinnati was hij bevriest geraakt met een Ethiopier, ge-

naamd Teglorius. Samen gingen zij op studiereis naar Alabama en Texas waar zij stevast bij hotels de toegang werden geweigerd. Wim was des duivels en samen brachten ze slapend in de auto door. Toen Claudius Junga later Wim verzorgde, was hij ervan overtuigd dat zijn oude vriend Teglorius weer aan zijn zijde te hebben. Hij begreep maar niet waarom Teglorius als Claudis werd aangesproken. Verrast riep Wim: hoe noemen zij jou hier? Dat waren de mooiere momenten van zijn Lewy body dementie.

Wij werden ook respect voor voedsel bijgebracht. Wim schildte appels zo precies dat je door de schil heen kom kijken! Wij leerden niet te veel op te scheppen want het bord moest leeg. Restjes werden tot bederven bewaard ipv direct weggegooid. In Cincinnati hebben wij een groot aantal gelatine toetjes gegeten. Voor zijn onderzoek naar stroomsnelheden in het lab had Wim grote hoeveelheden gellatine nodig. Ada werd op pad gestuurd naar de K-markt op honderden pakjes gelatine op te halen. Het spul dat overbeef werd door ons opgegeten. Ik kan mij niet herinneren na Amerika ooit nog een gelatine toetje gegeten te hebben...

Uit deze tijd herinner ik mij ook lange computerprints van Wim met eindeloze berekeningen. Die deden denken aan de lange gevouwen muziekbladen van een draaiorgel. Op de achterzijde heb ik eindeloos zitten verven en tekenen. Dank zij Ada zou een strategische voorraad aan dit printpapier meeverhuizen van Amerika naar Nederland en Jamaica. Ik heb er een dikke portfolio van kindertekeningen aan overgehouden, een dierbaar aandenken aan mijn kinderjaren.

Als kinderen raakten wij niet ontworteld van Nederland. Dat wij bijna alle zomers hier enige tijd doorbrachten bij familie zal hieraan hebben bijgedragen. Ik had als puber dan ook best moeite met de mededeling van Wim dat wij na krap één jaartje Delft aanstonds naar Jakarta zouden verhuizen. Indonesië en Azië voelde wezensvreemd, heel ver weg. Als 12-jarige had ik net een leuke club nieuwe vrienden op de middelbare school opgebouwd. Wim nam mij opzij: hij zei, geloof mij, hier ga je echt geen spijt van hebben - we gaan nu naar bekend terrein. Je moeder en ik zij beide in Indonesië geboren, dat was voor mij pas een eye opener.

Jakarta bracht ons op een natuurlijke wijze in contact met Wim's jeugdjaren. Het vertelde enthousiast over het vliegeren als kind vanuit de kampen. Hij voerde ons langs de huizen waar de familie had gewoond, het ziekenhuis waar hij was geboren en de dierentuin in Bandung. Het leek wel of de Olifant daar hem nog kende. Woorden die hij veel gebruikte zoals Jalan, Ibu, Jagga, Katjang, Pisang en Gudang klonken ineens vertrouwd ipv buitenaards.

Bijzonder was dat eind jaren 70 ook nog best veel Nederlands werd gesproken in Indonesië, en zelfs werd gezongen – vooral kinderliedjes waren populair. Dat gaf ook een bijzondere sfeer. Ik had er een ongekend mooie tijd, maakte vrienden voor het leven en genoot intens van de Jakarta International School, waar voor mij een sterk vormende invloed vanuitging. Wij hebben veel samen kunnen meemaken op Java, Bali en Sumatra. Wat een land, wat een mensen, wat een cultuur.....super.

De laatste en tegelijk de meest dierbare reis die ik met Wim mocht maken was in april 2000 naar Japan. Ik was hem vooruit gereisd via Singapore met het dagboek van mijn grootvader op zak. Ik was bijzonder geraakt de inhoud van het dagboek en het toevallige feit dat ik toen dezelfde leeftijd als mijn grootvader toen hij onder droevige omstandigheden zijn brieven schreef aan Nel en de kinderen. Terwijl ik hoog vanuit mijn hotelkamer uitkeek op de haven van Singapore, las ik een brief die mijn grootvader schreef vanuit diezelfde haven, maar dan vanuit het ruim van een overladen schip met krijgsgevangenen.

Ik wachte Wim op in Tokyo. Hij had helaas een slechte start gemaakt bij aankomst. Hij had zijn portefeuille en zijn railpas in een telefooncel laten liggen, alles kwijt. In het hotel viel mij op dat het in- en uitpakken voor Wim een grote opgave was geworden. Het was voor hem al erg moeilijk geworden het overzicht te houden, dan maakte hem onzeker.

Toch liet hij zich niet uit het veld slaan. In Tokyo hadden een ontmoeting met de Japanse uitgever van zijn vader's dagboek. De volgende dag gingen wij samen door naar Kamaishi en Ohashi, waar zijn vader als krijgsgevangene had doorgebracht. Wij bezochten daar de barakken waar Wim senior te werk was gesteld en de plek van de slaapbarakken.

Onvoorstelbaar, veel van die gebouwen waren nog in de originele staat! Wij werden uiterst hartelijk door onze gastheren en gastvrouwen ontvangen. Het werd mij duidelijk dat Wim en zijn moeder Adrie een speciaal plekje hadden verworven in de harten van deze lieve mensen.

'S-avonds blikte ik met Wim terug naar een bijzondere dag, onder het genot van sushi en saké. Wij zouden na Kamaishi dooreizen naar het hoge Noorden van Japan. Daar waren we beiden nog nooit geweest. Helaas is het nooit zover gekomen. Ik ontving die avond bericht dat mijn schoonvader in Nederland was overleden en zou hals over kop de terugreis ondernemen.

Twee onvergetelijke dagen in Japan met Wim. Wederom een wereld die voor mij openging. Dank je Wim!

Prof. dr. Muraoka (vriend)
Ervaringen

Melinda Barnhardt Judd (vriendin)

Voorgesproken door David Lindeijer

I think that it's difficult to sum up the significance of someone like Wim Lindeijer:

Someone who came to terms with his childhood wartime trauma with not only emotion and energy, but also rationality – so that he was able to communicate with and stimulate people in Kamaishi, Japan to acknowledge and come to terms with their own wartime history.

He was that rare sufferer of trauma who was not only able to go on, but to become an agent of change.

He made himself vulnerable by speaking calmly and openly about the pain of his loss, and even going so far as asking forgiveness for the hatred it brought out in him.

By doing so, he created a safe space for empathy and understanding on the part of his former enemies. And he did this in the manner of a Nelson Mandela, recognizing that Truth (and acknowledgement) always have to accompany Reconciliation.

Lastly, I think that Wim managed to do this by passionately using a combination of all the dimensions of his personality: emotional, rational, even subconscious (based on a dream he shared with me). And I must say – his faith.

Thank you for letting me participate in Wim's services.
And most of all: thank you, Wim.

Jan Tulner (vriend)
Herinneringen

Henk de Kok (vriend)

Voorge dragen door Jacob Lindeijer

Grote Vriend,

De gebeurtenissen in ons beider leven die we samen beleefden zou gemakkelijk een boekwerk van vele pagina's vullen.

De herinneringen aan jou zijn mij zeer kostbaar, onze studie, werk, samen iets op zetten, samen avonturen beleven, samen geweldig lachen, samen huilen.

Ik zal hier geen samenvatting noch uitweiding doen over onze vriendschap die al bestaat vanaf ons 13de jaar, toen we de Fabritiusstraat onveilig maakten tot aan het moment van nu. We wisten elkaar altijd te vinden, genietend van het leven ook al was de wind soms tegen.

Dat alles is iets voor ons tweeen, niet goed deelbaar met anderen, zelfs niet met je zonen en ik hoop nog relatief lang deze gouden herinneringen te bewaren.

Ik glimlach naar je door mijn tranen heen.

Henk

Kissimmee, 5 december 2013

Frits Lindeijer (broer) Ervaringen

Mijn liefste broer Wim.

Ik kan je aanwezigheid voelen !

Wij hebben altijd samen een echte broederlijke verstandhouding gehad op eenheidsniveau. Daar ben ik je oprecht dankbaar voor.

Weet je nog wel Wim, wij gingen samen in de jaren tachtig, een weekje op vakantie in de Ardennen naar het plaatsje Bouillon en vonden een hotelletje onderaan de berg met de ruïnes van het kasteel van Gottfried van Bouillon. Dat was heerlijk. Wij waren beiden half overspannen en zochten rust en een uitweg van de spanningen, ver weg van onze relaties en problemen met werk, en deelden onze verlangens en frustraties en vooruitzichten naar de toekomst.

O wat was ik graag met jou samen grote reizen over de wereld gaan maken, maar het leven besliste anders. Jij ging jouw weg naar Japan in de voetstappen van vader en maakte daar vrienden. En ik moest eerst nog gaan scheiden en begon daarna aan mijn innerlijke weg naar Japan zoals ik dat zou gaan noemen.

Ik probeerde je te betrekken bij mijn weg naar Japan en organiseerde samen met een tiental mannen van mijn mannengroepen, een trance weekend bij mij thuis in Waspik over het thema Man Vrouw en Seksualiteit onder leiding van Ophraeis.

Het ging heel diep. En tijdens een trance ging jij vanuit jouw landschap, waar jij je senang en veilig voelde, op weg. Je kwam bij een rivier. Daar werd je heel licht als een vlinder en zweefde omhoog naar de bron van die levensrivier. Vandaar daalden wij af langs de oever. Soms was het water onstuimig en waren er rotsblokken. Soms stroomde het rustig verder totdat wij aan een enorme blokkade kwamen in die rivier, waar het water nauwelijks omheen kon komen. Je wist dat jij zelf die blokkade had opgeworpen. Maar toen je werd gevraagd die blokkade weer af te breken kon en mocht je dat niet.

Veel later, toen je reeds ziek was, bezocht ik je in Delft A.M de Jonglaan. Je was onrustig en onzeker maar kon niet vertellen waarom. Ik stelde voor een trance te doen om de oorzaak van die onrust te onderzoeken.

Je ging weer vanuit je landschap op weg, en kwam in een donker bos. Het pad daalde af naar een rivier waar een obscuur bamboe huisje stond. Daar zaten wat Chinezen te roken en thee te dringen. Plotseling verbrak je de trance en ging rechtop zitten. Je vertelde dat je ineens een oplossing had gevonden voor een probleem waar je mee worstelde. Je had die vrouw met haar gezin in dat verre land willen helpen en financieel ondersteunen, maar dat kon en mocht je nu niet meer. Je zou het nu vragen aan je goede vriend om die zorg voor haar en haar gezin van je over te nemen. Zelfs tijdens je ziekte wilde je een gezin, in een ver land nog blijven verzorgen.

Wij hadden veel contact met elkaar, ook al waren wij niet bij elkaar. Ik hoefde me maar op je af te stemmen en dan voelde ik weer die eenheid.

Later bezocht ik je in die zorginstelling in Delft. Je moest met behulp van een code de afgesloten afdeling binnengaan naar jouw kamer. Ik huiverde. Net een luxueus jappenkamp. Ik was bang om die code te vergeten, zodat ik er zelf ook niet meer uit zou kunnen. Na het bezoek brachten we je in jouw grote rolstoel naar je favoriete plekje voor een groot raam. Daar kon je in alle stilte naar buiten kijken naar de lucht en de vogels.

Veel later in de Herbergier, in die ruime kamer van je, kreeg ik een moment de gelegenheid om helemaal alleen met je te zijn. Ik vroeg toen of je die blokkade in je levensrivier had weten af te breken. Je probeerde iets te zeggen, maar kon dat niet. Maar door non-verbale communicatie maakte je me duidelijk dat het je gelukt was en dat nu jouw levensrivier ongehinderd kon verder stromen naar de grote zee van eenheid.

Je bent nu getransformeerd Wim, naar de onzichtbare wereld. En ik wil je vragen om niet te blijven dolen in die hemelden die de creatie zijn van de angst der mensheid. Ga direct naar het Licht Wim. Zie de poort van licht staat open en een lichtende gestalte komt je tegemoet. Ga en vrees niet Wim , want wij zijn Eén, wij zijn Liefde. . . .

Elliot Lindeijer (kleinzoon)

Gedicht

Als ik aan opa denk dan denk aan iemand die helaas veel in bed lag,
maar, die ook veel leuke dingen heeft meegemaakt, zoals de reizen die hij
maakte. Nu wil ik graag een klein gedichtje voorlezen van Toon Hermans:

Sterven doe je niet ineens,
maar elke dag een beetje.
En alle beetjes die je stierf,
het is vreemd, maar die vergeet je.
Het is je dikwijls zelfs ontgaan,
je zegt: 'Ik ben wat moe!'
Maar op een keer,
dan ben je aan het laatste beetje toe.

Dag lieve Opa,

Ik ga je missen.

Sjoukje Oostindie (schoondochter)

Opa Wim

Toen ik vorige week aan mijn kinderen Elliot en Rosalinde vroeg hoe zij Opa Wim gaan herinneren vertelde ze me dat ze hem vaak op bed hadden zien liggen of in een rolstoel, stil voor zich uitkijkend. Elliot wist zich verder nog te herinneren dat Opa had getennist met Jacob, David en Eloy in Zuid-Frankrijk tijdens ons trouwen en dat Elliot toen ballenjongen was geweest. Veel meer dan dit kwam er niet en dat is helemaal niet zo raar als je je realiseert dat Elliot 11 is en Rosalinde 6 jaar en dat bij Wim al in 2005 de eerste verschijnselen van Lewy Body dementie werden geconstateerd. Toen was Elliot drie jaar oud. Toen bij Elliot het geheugen zich begon te ontwikkelen, begon Wim zijn korte termijn geheugen meer en meer te verliezen.

Maar, de eerste drie jaar van jouw leven Elliot, was Opa een fantastische Opa waaraan ik nog steeds heel veel mooie herinneringen koester. Laat me beginnen bij het begin. Heel lang geleden toen Eloy mij aan Wim voorstelde was mijn eerste gedachte 'wat een lieve tuinkabouters' is deze man. Dit kwam omdat Wim in die tijd nog een pikzwarte ringbaard had die van oor tot oor liep en daarmee ook erg veel leek op Chriet Titulaar. Zo enthousiast als Chriet Titulaar kon vertellen over de wondere wereld van de elektronica kon Wim vertellen over het werk wat hij in het buitenland had gedaan. Tijdens onze eerste kennismaking zei Wim tegen mij, Sjoukje ik heb iets met water en als ik mij goed herinner zei Wim daarna ook nog dat je langer kon leven zonder eten dan zonder water. Mijn nieuwsgierigheid naar wie mijn toekomstige schoonvader ging worden, was hiermee gewekt.

Ik herinner me nog dat Wim in eerste instantie gefascineerd was door het feit dat Eloy met een typisch Nederlandse vrouw thuiskwam met een friese naam en een ongebruikelijke achternaam, Oostindie, en dan ook nog eens op 17 augustus geboren was. Al snel vertelde Wim over Indonesië, zijn geboorteland alwaar op 17 augustus 1945 de onafhankelijkheid was uitgeroepen.

Indonesië werd een terugkerend gespreksonderwerp en al snel werd me duidelijk dat mijn schoonvader een groot verteller was naar wie je geboeid kon zitten luisteren en zoals kenmerkend is voor een groot verteller werd deze soms aangedikt met een sprankje fantasie. Als hij, Eloy en mij samen met Ada, opzocht in Hilversum dan genoot hij ervan om samen met onze vrienden en vriendinnen hele gesprekken te voeren over echt van alles en nog wat. Emancipatie van de vrouw kwam hierbij ook regel-

matig aan de orde en hij was een groot voorstander van gelijke rechten, kansen, vrijheden en verantwoordelijkheden voor vrouwen en mannen. Dikwijls vertelde hij over hoe vrouwen in ontwikkelingslanden het werk doen en dat je over het algemeen beter met hun zaken kunt doen dan met de mannen. Een verhaal wat mij altijd zal bijblijven is dat hij als waterbouwkundig ingenieur een put had aangelegd in een dorpje in India. Hierdoor hoefde met name de vrouwen en kinderen niet meer dagelijks lange afstanden te voet af te leggen om schoon drinkwater op te halen. Een paar dagen later was de put echter kapot gemaakt maar niemand kon vertellen wie hiervoor verantwoordelijk was. Later bleek dat de dorpelingen dit zelf hadden gedaan. Zij hadden ingestemd met het bouwen van de put uit beleefdheid en men had geen nee durven zeggen. Maar uren lopen om water te halen ging om zoveel meer dan alleen het water. De vrouwen ontmoette bij deze gezamenlijke put nl ook vrouwen uit andere dorpen die met verhalen kwamen en de laatste roddels waardoor de put een soort van ontmoetingsplek werd waar men graag naar toe wilde gaan. De les die ik daaruit leerde van Wim was dat je denkt dat je iemand helpt maar is dit ook zo? Heb jij goed geluisterd naar welke behoeften iemand echt heeft?

Thuis was Wim niet zo geemancipeerd. Ik geloof dat ik hem nog nooit iets in het huishouden heb zien doen. Misschien dat hij dit ooit wel geprobeerd heeft maar ik heb het nooit gezien. Nooit zal ik het verhaal vergeten waarin Ada een koekje wilde uitdelen aan haar gasten en alle koekjes op waren want Wim was een echt koekjesmonster. Toen Ada hem daarop aansprak gaf hij toe dat hij de koekjes had opgegeten maar vond hij tevens dat hij toch zeker zelf wel mocht bepalen wanneer hij een koekje at. Hierop zei Ada volmondig, zolang ik de boodschappen moet doen en dus ook de koekjes koop, heb ik daar terdege wel wat over te zeggen. Nou, daar had Wim toen even geen antwoord op.

Wim was dol op eten en gelukkig had hij een vrouw getrouwd die heel goed kan koken. Hij genoot van zo'n beetje alles wat je hem voorzette. Wat me altijd zal bijblijven is hoe hij een sinaasappel pelde of een appel schildte. Allereerst werd het stuk fruit bewonderd wat hij in zijn hand had en aandachtig bestudeerd. Vervolgens werd er rondom aan de bovenkant een inkeping gemaakt in de sinaasappel en daarna ook een aan de onderkant. En dan ging hij met het mesje van boven naar beneden en maakte een tiental inkepingen in de schil waardoor het pellen heel makkelijk ging en dit alles zonder vieze handen te krijgen. Smakelijk werd de sinaasappel vervolgens opgegeten en meerdere malen deed mij dit realiseren dat deze man ook hele andere tijden had gekend waarin het nuttigen van voedsel niet vanzelfsprekend was geweest.

Van knuffelen hield Wim ook. Hij kon zo intens genieten van een stevige knuffel. Heerlijk vond hij dat. Trouwens alles wat met warmte te maken had vond hij heerlijk. Een dampend bad, een heerlijke sauna, een fijne massage. Het was allemaal zo goed aan hem besteed. Intens, zichtbaar genietend deed hij dan. En dit deed hij ook toen zijn kleinkinderen geboren werden. Hij vond het geweldig om zijn eerste kleinzoon in zijn armen te mogen houden en was vereerd dat wij hem dezelfde initialen hadden gegeven als hijzelf, Elliot Willem Lindeijer. Dat vrij snel daarna ook zijn eerste kleindochter werd geboren, Isa, was voor hem een ware blessing. Hij kon geen genoeg van ze krijgen en was elke keer weer onder de indruk van wat ze deden en al konden. Ik heb de foto's nog eens bekeken die er toen allemaal gemaakt zijn en vol bewondering en affectie kijkt Wim naar ze. Tijdens onze kerstvakantie in 2005 naar Gran Canaria gaan Wim, Ada en mijn moeder met ons mee en speelt Wim onophoudelijk met Elliot. Balletje gooien over de heg, emmertjes met water vullen bij het zwembad, samen voetballen en rennen voor zover dat dan nog mogelijk was. Elliot, ik denk echt dat jij toen een overdosis aandacht van je Opa hebt gekregen.

Twee jaar later trouwden Eloy en ik in Zuid-Frankrijk en gaf Wim een hele mooie speech. Tijdens deze periode zag je dat Wim hard achteruit ging. Datzelfde jaar werd Rosalinde geboren, op de geboortedag van moeder Nel. Wim is dan al in een vergevorderd stadium van zijn ziektebeeld maar op een foto kun je zien hoe hij vol bewondering geemotiveerd kijkt naar ons nieuwe wonder Rosalinde Petronella. En hoe snel de ziekte ook toeslaat bij Wim, bij elk bezoek aan Wim zijn het de kinderen die een glimlach op zijn gezicht kunnen toveren. Zo ook die ene dag die ik nooit meer zal vergeten. Het was op een zondagmorgen in april 2010. Ik zat met moeder Adrie te praten en Wim zat naast ons in zijn rolstoel in de serre van de Bieslandhof. De mate van alertheid van Wim schommelde in die tijd nogal hevig. Het ene moment was hij helder, het andere moment niet aanspreekbaar. Helaas had hij daarbij ook nog problemen met spreken en als hij sprak was dit vaak onverstaanbaar. Op een gegeven moment begon hij te kuchen en keken Oma Adrie en ik naar hem. Hij keek ons aan en keek vervolgens naar buiten naar Elliot, Isa en Rosalinde en zei toen: Dat is geluk .....en wat heeft hij gelijk gehad.

Jacob Lindeijer (zoon)

Herinneringen

Hoi Pa,

Hoe maak je het daar aan die andere kant ? Die vraag, zal ik mij nog vele malen stellen, maar voor mijzelf weet ik het antwoord al. Je hebt het goed en je vragen zijn beantwoord. Jouw rust is wedergekeerd.

Jammer genoeg is de Pa die ik ken al een langere tijd weg, maar gelukkig blijven de herinneringen en ervaringen. Zoals mijn 1ste herinnering, waarbij ik met mijn zwemvleugeltje dobber in het zwembad in Jamaica en plotse-ling spring jij met al jouw kleren in het zwembad. Onmiddellijk heb jij de lachers op je hand. Ja, je houdt wel van een feestje en weet er altijd goed de stemming in te brengen.

Ook herinner ik mij de tijden van pijl en boog maken en stoeien. Of die keer dat wij papieren vliegtuigjes vouwen, wat uiteindelijk uitmondt in een hoger plan. Zeg jaap; we kunnen ook een zweefvliegtuig maken ? Moet die natuurlijk wel van balsa hout zijn om zolang mogelijk te kunnen blijven zweven. We maken direct tekeningen en onze fantasie neemt de vrije loop. Je legt me uit hoe een vleugel werkt en wat lift is. Ja, je hebt de gave om moeilijke natuurkundige principes op een speelse manier uit te leggen.

Ook kijken we hoe het bij de vogels werkt en jij vertelt mij dat er jaren gele- den een man was, die wilde vliegen, maar zo dicht bij de zon kwam dat hij neerstortte. Dat kunnen we natuurlijk niet hebben, dus pro- beren wij met de vergaarde kennis het ultieme zweefvliegtuig te maken. We knutselen erop los en ons project begint nu echt vorm te krij- gen. Jeetje.... wat zijn wij trots als onze creatie daadwerkelijk blijft zweven in de lucht.

Maar ook banden plakken, dat heb jij mij geleerd. Altijd rondjes knippen, even opschuren, lijmen, vooral niet blazen, maar waaien zodat er geen onnodig vocht in de lijm komt. Ja, een belangrijk detail. En dan, even aandrukken en Klaar is Kees.

Of de momenten als we samen als volwassenen Bananasplit kijken en onderuit zakken van lachen. Tranen biggelen over onze wangen en wij snakken naar lucht om bij te komen. Je aanstekelijke lach zorgt zeker dat we nog een half uur nagenieten.

Ook nog zo'n mooi beeld. Samen tennissen op de Kazerne in Assen, uiteraard op de heetste dag van de zomer. Je maakt dan van je zakdoek een zonnehoedje, door met precisie in elke hoek een knoopje te leggen. Je outfit is nu compleet. Klaar voor je slice backhand en baseline slagen, die het mij knap lastig maken. Een ervaring die mij nog lang zal heugen van een heerlijk samenzijn.

Ik zie ook voor mij hoe je op een frisse zondagochtend fluitend op de fiets naar de kerk gaat. Aan het einde van de straat verdwijnt je uit mijn beeld. Een vrolijke man die geniet van het moment en gelukkig is. Dan die pretoogjes, je houdt van een goede grap. Je bent een geani- meerde verteller. Af en toe met een dikke duim, maar dat is nu precies wat jouw zo leuk maakt.

Ook bewonder ik , dat jij niet alleen veel voor ons als gezin betekend, maar ook voor anderen, zelfs wereldwijd. Zowel in pragmatische zin, door putten te slaan en bruggen te bouwen, maar ook in spiritueel, door men- sen te inspireren. Je kan trots zijn op wat jij nu achterlaat. De belangrijkste les die jij mij geleerd hebt, is een goed mens te zijn, on- danks je eigen leed. Jeetje wat lastig.....Geen mens is een mens, zonder een mens.

Later besef je pas hoe gelukkig ik mij mag prijzen met zo'n vader. Wij heb- ben die speciale vader zoon dingen kunnen doen. Je nam altijd de tijd voor mij, niets was je te gek.

Jij hebt samen met Ada mij een fantastische jeugd gegeven, veel gereisd, beleefd en gezien, mooie herinneringen en ervaringen opgedaan. Dank voor je onvoorwaardelijke steun. Dat ik mij vrij heb kunnen ontwikke- len in de persoon wie ik nu ben.

Pa, wat mag ik mij gelukkig prijzen, dat jij mijn vader wilde zijn en ik met trots over je kan vertellen. Wat ben jij een lieve man geweest voor ons al- len. Graag wil ik je bedanken voor het leven. Saluut Pa.

Dankzegging namens de familie

Graag wil ik namens Ada en de familie, iedereen bedanken die hier van- daag aanwezig is om de viering van het leven van Wim met ons te delen. Ook willen wij bedanken voor de vele uitingen van medeleven en voor de mooie bloemen die wij hebben ontvangen.